**Εφημερίδα:** «Η Βραδυνή»
**Κριτική θεάτρου:** Μαρίκα Θωμαδάκη
**«Θέατρο Αναλυτή»**
Άννας Παναγιωτοπούλου-Πέτρου Ζούλια : **«Οι δύο ορφανές»**
**Σκηνοθεσία:** Πέτρος Ζούλιας
**Σκηνικά-κοστούμια:** Αναστασία Αρσένη
**Μουσική:** Δήμητρα Γαλάνη
**Χορογραφία:** Φωκάς Ευαγγελινός
**Φωτισμοί:** Σάκης Μπιρμπίλης
**Ερμηνεύουν:** Άννα Παναγιωτοπούλου, Νένα Μεντή, Γεωργία Μαυρογεώργη, Σπύρος Πούλης, Κατερίνα Ζιώγου, Γιώργος Κωνσταντής, Μαριάννα Τουμασάτου, Μιχαήλ Ανθής, Κυριάκος Βελισσάρης, Ηλίας Γιαννάκης, Μαρίνος Δεσύλλας, Αθηνά Μαυρομάτη.

Η Άννα Παναγιωτοπούλου και ο Πέτρος Ζούλιας δημιουργούν από το γνωστό μυθιστόρημα του Ντ' Εννερύ «Οι δύο ορφανές» μια απολαυστική θεατρική 'παρτιτούρα', η οποία τροφοδοτεί μια ακόμα πιο απολαυστική παράσταση στο «Θέατρο Αναλυτή». Εν ολίγοις, οι διάσημες ορφανές εμπλέκονται σε μια σειρά από σπαρταριστές περιπέτειες στηριζόμενες στις πολύπλοκες χαρτογραφήσεις του μελό της μυθιστορίας, δίνοντας έτσι την ευκαιρία στο αθηναϊκό κοινό να προσλάβει ενδότερες πτυχές του 'story'. Δι' αυτών οι Έλληνες συγγραφείς εξορκίζουν την έρπουσα μιζέρια της ρομαντικής εξακτινωμένης ψυχής, η οποία αντλεί ενέργεια από τον εκπολιτισμό των ενστίκτων προκειμένου να παραγκωνίσει αυτά τούτα τα ένστικτα. Η επεισοδιώδης δομή και υφολογία της παρωδίας της Άννας Παναγιωτοπούλου και του Πέτρου Ζούλια παρακολουθούν –όσο το επιτρέπει ο σκηνικός χώρος του μικρού Θεάτρου Αναλυτή- με εκπληκτική πιστότητα τις μελοδραματικές καταστάσεις στις οποίες ενέχονται οι ήρωες. Οι τελευταίοι εμφανίζονται εξάλλου σαν είδος επεξεργασμένων 'ηθογραφικά' μαριονετών, που εγγράφουν στο περιβάλλον των τεκταινομένων μια ιδιάζουσα διαχωριστική γραμμή ανάμεσα σε διακεκριμένους χαρακτήρες και στο εξαϋλωμένο περίβλημά τους. Υπ' αυτή την οπτική γωνία, οι ρόλοι στις «Δύο ορφανές» του «Θεάτρου Αναλυτή» προβάλλονται μάλλον ως αχνές σιλουέτες, δια των οποίων ο σκηνοθέτης της παράστασης Πέτρος Ζούλιας προωθεί την έννοια της παρωδίας στο επέκεινα του 'εδώ και τώρα', σε μια α-χρονική δηλαδή διάσταση του είδους θέτοντας σε λειτουργία μηχανισμούς του κωμικού που ακυρώνουν το υπέρμετρο. Κατ' αυτό τον τρόπο οι συγκεκριμένες χωροχρονικές αναφορές ουδετεροποιούνται και ο θεατής βρίσκεται αντιμέτωπος με μια αληθινή κωμωδία στο ύψος και στο ύφος της σάτιρας.

Το ενδιαφέρον του κειμένου και της σκηνικής του εκφοράς έγκειται στο γεγονός ότι το θέατρο καθίσταται -και αυτό δεν είναι βέβαια καινούργιο- καθρέφτης που δεν αντανακλά κανένα είδωλο προσπαθώντας να ψηλαφίσει και να αφουγκρασθεί την αυτοπάθειά του: Το θέατρο σκέφτεται τον εαυτό του, τον ανακρίνει και τον κρίνει καταγγέλλοντας, ως ένα βαθμό, την απουσία ειδώλου.

Μπορεί άραγε ο βρικόλακας να θεαθεί την μορφή του στην επιφάνεια του καθρέφτη; Αν οι ηθοποιοί δεν μπορούν να κρατήσουν κανένα μυστικό -για να θυμηθούμε τον Σαίξπηρ- τότε η απόσταση από το πρόσωπο στο προσωπείο είναι σχεδόν ανύπαρκτη και τότε ο καθρέφτης της θεατρικής διαδικασίας δεν εκπέμπει καμία απουσία εικόνας. Η μεγάλη αρετή της παράστασης του «Θεάτρου Αναλυτή» είναι η αλήθεια της συλλήψεως των ρόλων και, κατ' επέκταση, η αφοπλιστική ειλικρίνεια των ηθοποιών του θιάσου, τον οποίο κινεί με δεξιοτεχνία ο κ. Ζούλιας.

Ξεκινώντας, από τις ορφανές Λουίζα και Ερικέτη, τις οποίες υποδύονται η Άννα Παναγιωτοπούλου και η Νένα Μεντή αντιστοίχως, υπογραμμίζουμε την ευστοχία δημιουργίας τους ως κατ' εξοχήν φορέων μιας έντονα καυστικής κριτικής ουσίας. Οι δύο ηθοποιοί λειτουργούν σαν εξεχόντως ευαίσθητα αντανακλαστικά, στα οποία στηρίζεται η παράσταση όχι τόσο για να ευαισθητοποιήσει το κοινό όσο για να εστιάσει την προσοχή του στην κριτική της εν γένει θεατρικής γραφής και παραγωγής. Και, όπως είναι φυσικό, η κ. Παναγιωτοπούλου με την κ. Μεντή υποστηρίζουν με καταλυτικό πάθος την διογκωμένη υφολογία των ρόλων τους ούτως ώστε να γίνει εφικτή η εννοιολογική φόρτιση των επιμέρους καταστάσεων που εναλλάσσονται χαρακτηριστικά δίκην προβολής διαφανειών. Στην ίδια γραμμή κινείται η μαντάμ Φροσάρ του Ηλία Γιαννάκη, ο οποίος επισημαίνει την διάκριση ανάμεσα στους καλούς και τους κακούς της ιστορίας. Ο κ. Γιαννάκης ερμηνεύει με κραυγαλέα αληθοφάνεια την χαιρεκακία της λούμπεν ηρωίδας έχοντας στο πλευρό της τον περιούσιο γιο Ιάκωβο, τον οποίο ερμηνεύει πολύ σωστά σαν υποχείριο και συνάμα σαν νταβατζή ο Μιχαήλ Ανθής. Εξάλλου, ως αλλοπαρμένη Μαριάννα η Μαριάννα Τουμασάτου κινείται με αεικίνητη άνεση τονίζοντας έτσι τον ρόλο του κ. Ανθή, όπως ακριβώς ο Ρογήρος του Σπύρου Πούλη ενισχύει το σημασιολογικό πεδίο των ρόλων της Κατερίνας Ζιώγου (Άρτεμη), του Γιώργου Κωνσταντή (Δε Λινιέρ), του Κυριάκου Βελισσάρη (Δε Πρελ) και της Αθηνάς Μαυρομάτη (Βασίλισσα). Ιδιαίτερο υποκριτικό κώδικα δημιουργεί στην παράσταση ο ταλαντούχος Μαρίνος Δεσύλλας, υποδυόμενος τον ρόλο του Πέτρου ως ένα λάιτ μοτίβ του μικροκόσμου των «Δύο ορφανών». Ο κ. Δεσύλλας δεν αφήνεται στον εντυπωσιασμό που θα μπορούσε να παραχθεί από τον ρόλο του αλλά ερμηνεύει σε σουρντίνα τον αναξιοπαθούντα ήρωα, υιοθετώντας την λιτότητα της σύνολης εκφοράς και όχι μόνο την σωματική και την φωνητική έκφραση που υποσημειώνουν την 'παραμορφωτική' διαδικασία δημιουργίας του συγκεκριμένου ρόλου.

Ως Τερέζα, η Γεωργία Μαυρογεώργη δεν συγχέεται με τις μορφές της Φλωρέτας επιτυγχάνοντας μια άρτια δι-ερμηνεία των ρόλων, όπως συμβαίνει και με τον Γιατρό του Κυριάκου Βελισσάρη, αλλά και με την Ηγουμένη της Αθηνάς Μαυρομάτη.

Η παράσταση διεκπεραιώνει στο άκρως λειτουργικό σκηνικό της Αναστασίας Αρσένη που επιμελείται επίσης με την ίδια φροντίδα τα κοστούμια των ρόλων δίνοντας έμφαση στις αποχρώσεις του γήινου κοκκινωπού. Εξάλλου, η εύστοχα αρμονική χορογραφία του Φωκά Ευαγγελινού και η γλυκόπικρη νότα της Δήμητρας Γαλάνη συμβάλλουν αποτελεσματικά στην παθιασμένη απόδοση ενός

μικροσύμπαντος ‘περιθωριακής’ δραματουργίας εξόφθαλμα φωτισμένης από τους αλλαλάζοντες φωτισμούς του Σάκη Μπιρμπίλη.

Δημοσίευση: 24/12/2003